

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **C. V. B.**, narozen X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 820/45, Nusle, Praha 4

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1643/3, Nusle, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2019, č. j. MV-70131-5/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2019, č. j. MV-70131-5/SO-2019, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Štěpána Svátka.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 18. 3. 2019, č. j. OAM-34177-20/ZM-2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Ministerstvo prvostupňovým rozhodnutím podle § 44a odst. 11 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítlo žádost žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, neboť byl dán důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
2. Žalobce předně namítá, že se nedopustil výkonu nelegální práce, neboť zaměstnání vykonával zcela v souladu s vydanou zaměstnaneckou kartou, v místě výkonu práce dle pracovní smlouvy, na deklarované pracovní pozici a také v deklarovaném druhu práce. Z pozice zaměstnance nemohl nikterak ovlivnit, že mezi společnostmi VM solution CZ s.r.o., IČO 03594556 (nyní VM solution CZ s.r.o. v likvidaci; dále jen „VM solution“) a společnostmi TRW-Carr s.r.o., IČO 46349618 (nyní ZF Passive Safety Czech s.r.o.; dále jen „TRW-Carr“) existoval smluvní vztah založený smlouvou o dílo, přičemž byl jakožto zaměstnanec vázán pokyny zaměstnavatele. Bez podrobnějšího dokazování nelze pouze na základě úředních záznamů dospět k závěru, že se dopustil nelegální práce. Dále poukazuje na povinnost zkoumat a hodnotit konkrétní skutkové okolnosti, individuální důvody, jakož i rozsah období, v němž nebyl účel pobytu plněn. V této souvislosti připomíná judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), podle které je pro posouzení výše uvedených kritérií nutné opatřit dostatek podkladů, aby bylo možné učinit závěr o naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalobce je přesvědčen, že v jeho případě nešlo o neplnění účelu pobytu, o účelové odhlášení z evidencí či nelegální výkon zaměstnání, nýbrž o výkon zaměstnání v souladu s vydanou zaměstnaneckou kartou.
3. Žalobce má dále za to, že žalovaná hodnotila dopady napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců jen paušálně. K posouzení přiměřenosti dopadů jsou správní orgány povinny zjišťovat stav soukromého a rodinného života cizince na území České republiky (dále jen „ČR“). Žalovaná ani ministerstvo tímto způsobem nepostupovaly, neboť si o jeho soukromém životě nic nezjistily, a proto ani nemohly posoudit případné dopady. Žalobce přitom již v odvolacím řízení poukazoval na délku pobytu v ČR současně se svým sociálním, materiálním a pracovním zázemím.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhuje její zamítnutí, neboť byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti, napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s právními předpisy. Žalovaná neshledává v postupu správních orgánů žádné pochybení, přičemž po obsahové stránce argumentuje shodně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
5. Podáními ze dne 8. 10. 2021 a ze dne 28. 10. 2021 žalobce poukázal na rozhodovací činnost zdejšího soudu a NSS v obdobných věcech.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
7. Soud rozhodl ve věci samé bez nařízení jednání v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Z obsahu správního spisu plyne, že žalobci byla vydána zaměstnanecká karta s platností od 17. 5. 2017 do 31. 10. 2018 k zaměstnavateli TRW-Carr na pracovní pozici montážní dělník mechanických zařízení s místem výkonu práce v H..
9. Dne 3. 9. 2018 podal žalobce žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a zákona o pobytu cizinců. V sekci požadované zaměstnání uvedl jako zaměstnavatele společnost CPS - Communication & Publishing Services, s.r.o., IČO 04460545, (nyní CPS - Communication & Publishing Services, s.r.o. v likvidaci; dále jen „CPS“), pracovní pozici montážní dělník mechanických zařízení a místo výkonu práce v H.. K žádosti přiložil mimo jiné pracovní smlouvu uzavřenou se společností CPS, dle níž měl nastoupit do zaměstnání dne 1. 8. 2018. Smlouva byla uzavřena na dobu určitou do dne 31. 10. 2020.
10. K dotazu ministerstva společnost VM solution v přípisě ze dne 15. 1. 2019 sdělila, že se žalobcem uzavřela dne 18. 5. 2017 pracovní smlouvu na dobu určitou do 17. 5. 2019 a že žalobce nastoupil do zaměstnání dne 18. 5. 2017. Žalobce byl jakožto zaměstnanec VM solution přidělen k výkonu práce u společnosti TRW-Carr. Pracovní poměr trval od 18. 5. 2017 do 31. 10. 2018, kdy byl ukončen dohodou.
11. Pražská správa sociálního zabezpečení (dále jen „PSSZ“) v přípisě ze dne 28. 11. 2018 sdělila, že jako zaměstnavatele žalobce registruje společnost VM solution pro období od 18. 5. 2017.
12. Krajská pobočka pro hlavní město Prahu Úřadu práce České republiky v přípisě ze dne 2. 1. 2019 sdělila, že u žalobce neeviduje rozhodnutí o povolení k zaměstnání ani jeho prodloužení. Krajská pobočka v Příbrami Úřadu práce České republiky v přípisě ze dne 3. 1. 2019 sdělila, že žalobci nebylo vydáno povolení k zaměstnání.
13. Součástí správního spisu je také kopie rámcové smlouvy o dílo ze dne 13. 4. 2017 uzavřená mezi TRW-Carr jako objednatelem a VM solution jako zhotovitelem, podle níž bude zhotovitel pro objednatele vytvářet dílo spočívající v kompletaci komponentů pro automobilový průmysl. Dle čl. 3.4 smlouvy je zhotovitel povinen provádět službu především svými zaměstnanci. Dle čl. 4.4 smlouvy jsou místem plnění prostory v H.. V přiložené kopii dokumentu „Tabulka agendy Personalistika“ společnosti VM solution se seznamem jejích zaměstnanců, je mezi nimi uveden rovněž žalobce, přičemž jako datum vzniku pracovního poměru je uvedeno 18. 5. 2017.
14. Opatřením ze dne 28. 1. 2019, č. j. OAM-34177-18/ZM-2018, ministerstvo vyzvalo žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Do spisového materiálu bylo zástupci žalobce umožněno nahlédnout dne 31. 1. 2019, přičemž do protokolu o seznámení uvedl, že se písemně vyjádří do 15 dnů. Písemné vyjádření žalobce nicméně nepředložil.

15. Ministerstvo prvostupňovým rozhodnutím žádost žalobce zamítlo a platnost zaměstnanecké karty neprodloužilo, jelikož shledalo důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území. Ministerstvo dospělo k závěru, že žalobce v době od 18. 5. 2017 do 31. 10. 2018 vykonával nelegální práci, neboť byl zaměstnán u společnosti VM solution, ačkoliv mu pro výkon zaměstnání u zmiňované společnosti nebyla vydána zaměstnanecká karta, souhlas se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty ani povolení k zaměstnání. Zaměstnanecká karta, kterou žalobce disponoval, byla vydána pouze pro zaměstnavatele TRW-Carr, přičemž v době její platnosti vykonával závislou činnost u zaměstnavatele VM solution, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn. Z uvedených důvodů ministerstvo hodnotilo jednání žalobce jako výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 327/2017 Sb. (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) a posoudilo je jako závažnou překážku pobytu žalobce na území, která je důvodem pro neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalobce požádal o souhlas se změnou zaměstnavatele až dne 3. 9. 2018, a to k zaměstnavateli CPS (k okamžiku vydání prvostupňového rozhodnutí nebylo toto řízení ukončeno). Žádnou jinou žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele nepodal, a tudíž ani nemohl disponovat souhlasem s výkonem zaměstnání u zaměstnavatele VM solution. Dle ministerstva bylo třeba ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nutno zvolit řešení, které je v souladu s veřejným zájmem, který ministerstvo spatřuje v tom, že je v zájmu ČR, aby cizinci legálně plnili účel povoleného pobytu, dodržovali zákonem stanovené povinnosti a nevykonávali nelegální práci. Žalobce zneužil pobytového oprávnění k výkonu nelegálního zaměstnání. Ministerstvo se zabývalo též přiměřeností dopadů prvostupňového rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Odkázalo na údaje z Cizineckého informačního systému, podle nějž na území ČR nepobývá žádný žalobcův blízký rodinný příslušník a žalobce je svobodný a bezdětný. Jeho rodina žije ve Vietnamu. Ministerstvo proto dopady rozhodnutí do rodinného života žalobce shledalo přiměřenými, neboť nezjistilo žádný důvod, pro který by mělo odhlédnout od nenaplnění podmínek k prodloužení zaměstnanecké karty. Opětovně zdůraznilo, že není oprávněno prodloužit žalobci zaměstnaneckou kartu v případě, kdy porušuje právní řád ČR. Opakovaně akcentovalo nutnost ochrany veřejného zájmu a dodržování právních předpisů. Rovněž připomnělo, že žalobce porušoval právní předpisy na základě vlastního rozhodnutí, a proto musí nést důsledky svého protiprávního jednání. Ministerstvo proto vyhodnotilo dopady do soukromého a rodinného života žalobce jako zcela přiměřené.
16. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uplatnil ve své podstatě obsahově totožné námitky jako v žalobě. Rovněž namítl, že ministerstvo vycházelo výhradně a selektivně z úředních záznamů a neprovedlo důkazy výsledkem osob jako žalobce či jednatelů společností VM solution a TRW-Carr.
17. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Konstatovala, že ministerstvo zjistilo dostatečně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to na základě shromážděných listinných podkladů. Podle žalované bylo prokázáno, že žalobce v období od 18. 5. 2017 do 31. 10. 2018 vykonával závislou práci u VM solution bez příslušného oprávnění, což představuje výkon nelegální práce, a tedy jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. K tvrzení, že žalobce vykonával závislou činnost

v souladu s vydanou zaměstnaneckou kartou, žalovaná uvedla, že ho zaměstnanecká karta opravňovala k výkonu zaměstnání u zaměstnavatele TRW-Carr, nikoliv u VM solution. Šlo tedy o výkon nelegální práce. Na tom nic nemění skutečnost, že dle evidence Úřadu práce České republiky bylo v poznámce k pracovnímu místu žalobce uvedeno jako místo pracoviště TRW-Carr. Pokud žalobce tvrdil, že disponuje zaměstnaneckou kartou pro společnost VM solution, je povinen toto tvrzení prokázat, přičemž z podkladů shromážděných ve správním spise nic takového neplyne. K dokazování žalovaná uvedla, že sám žalobce ničeho k podpoře svých tvrzení nenavrl a podmínky pro využití podkladů z jiných řízení měla za splněné. Další výslechy nebylo ministerstvo povinno provádět. Pokud jde o otázku přiměřenosti, žalovaná uvedla, že není povinností správních orgánů aktivně vyhledávat důkazy k prokázání takového zásahu, přičemž důvod, proč by mělo dojít k nepřiměřenému zásahu do práva žalobce na soukromý a rodinný život neshledala, neboť žalobce v ČR pobývá krátkou dobu od roku 2017 a členové jeho rodiny pobývají v domovské zemi.

Posouzení žalobních bodů

18. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží mimo jiné tehdy, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e).
19. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty mimo jiné z důvodů uvedených v § 37.
20. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2 za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
21. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dlouhodobé vízum cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
22. Ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobci byla udělena zaměstnanecká karta na období od 17. 5. 2017 do 31. 10. 2018 k výkonu zaměstnání u zaměstnavatele TRW-Carr, a to pro výkon pozice montážního dělníka mechanických zařízení s místem výkonu práce v H.. Žalobce přitom minimálně od 18. 5. 2017 do 31. 10. 2018 ohlášený druh práce na ohlášeném místě vykonával, avšak nikoliv pro ohlášeného zaměstnavatele TRW-Carr, nýbrž pro zaměstnavatele VM solution. Před tímto obdobím o souhlas se změnou zaměstnavatele nepožádal, respektive tak učinil až dne 3. 9. 2018.
23. Soud tedy souhlasí se skutkovým závěrem žalované, že žalobce vykonával pracovní činnost pro jiného zaměstnavatele, než mu umožňovala zaměstnanecká karta jako povolení duální povahy opravňující cizince jednak k dlouhodobému pobytu na území ČR a jednak k výkonu konkrétního zaměstnání u konkrétního zaměstnavatele. Soud rovněž přisvědčuje žalované, že takový výkon závislé činnosti v rozporu se zaměstnaneckou kartou lze podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti kvalifikovat jako nelegální práci.
24. Stejně tak má žalovaná pravdu, že výkon nelegální práce může představovat závažnou překážku pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. To však

neznamená, že ji musí představovat vždy. Ze zákona neplyne, že by každé porušení pravidel o zaměstnávání cizinců automaticky zakládalo závažnou překážku pobytu. Tento závěr potvrzuje i konstantní judikatura, podle níž nikoliv každý nelegální výkon závislé práce cizincem musí být automaticky považován za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 66/2019-41, nebo ze dne 8. 8. 2019, č. j. 9 Azs 167/2019-29). Podobně NSS v rozsudku ze dne 21. 10. 2020, č. j. 6 Azs 275/2019-43, připomněl, že „judikatura [NSS] setrvává na názoru, že jednání cizince, které naplňuje znaky porušování právních předpisů nebo jejich obcházení (včetně výkonu nelegální práce) je jedním z primárních ukazatelů, že by zde mohla nastat závažná překážka pobytu na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Vždy je však třeba hodnotit intenzitu a závažnost jednání cizince v kontextu skutkových okolností daného případu“. Dle rozsudku NSS ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 166/2019-27, musí jít „o jednání natolik závažné, že další prodloužení či vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu neumožňuje“. Judikatura NSS také zdůrazňuje, že „hypotézu v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (jiná závažná překážka pobytu cizince na území) nenaplní jakýkoliv nelegální výkon závislé práce, ale jen výkon práce dlouhodobý“ (rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2019, č. j. 10 Azs 250/2019-25). Tato dlouhodobost je v dosavadní judikatuře NSS často spojována s dobou dvou let či delší (srov. rozsudky ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 Azs 7/2019-9; ze dne 3. 7. 2018, č. j. 6 Azs 178/2018-24; ze dne 3. 12. 2020, č. j. 1 Azs 399/2020-33; ze dne 16. 5. 2018, č. j. 10 Azs 197/2017-53; ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 Azs 7/2019-19).

25. V projednávané věci se však správní orgány výše citovanými závěry neřídily a vůbec nehodnotily jednotlivé okolnosti případu. V napadeném ani prvostupňovém rozhodnutí není nijak zdůvodněno, proč by s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti měl výkon nelegální práce představovat závažnou překážku pobytu žalobce na území. Správní orgány pouze na základě zjištění výkonu nelegální práce automaticky dovodily vznik závažné překážky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, což je však úvaha přinejmenším předčasná.
26. Dle soudu naopak zjištěné okolnosti svědčí spíše ve prospěch závěru, že nelegální výkon práce v tomto konkrétním případě závažnou překážku pobytu nepředstavuje. Žalobce pracoval jako zaměstnanec na pozici montážního dělníka, pro níž mu byla zaměstnanecká karta vydána. Stejně tak v souladu s ní pracoval v prostorech společnosti TRW-Carr na adrese v H.. Žalobce sice uzavřel pracovní smlouvu se společností VM solution, byť dle zaměstnanecké karty měl být zaměstnancem společnosti TRW-Carr, nicméně obě zmiňované společnosti spolu úzce spolupracovaly v rámci smlouvy o dílo, na jejímž základě zaměstnanci společnosti VM solution pracovali v prostorách společnosti TRW-Carr na zmíněné adrese. Žalobce tedy pracoval na místě a pozici odpovídající vydané zaměstnanecké kartě, ale pouze pod hlavičkou jiného (nesprávného) zaměstnavatele. Byť se formálně jednalo o nelegální práci, tak za zjištěného skutkového stavu, který vyplývá z obsahu správního spisu a který vzaly ministerstvo a žalovaná za základ svého rozhodování, se toto pochybení soudu zdaleka nejeví natolik závažné, že by dosahovalo intenzity podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Už vůbec pak nelze hovořit o zneužití pobytového oprávnění k výkonu nelegálního zaměstnání, jak jednání žalobce popsalo ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí. V tomto rozsahu je tedy žaloba důvodná.
27. Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se správní

orgány dostatečně nezabývaly přiměřeností dopadů jejich rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. K tomu soud uvádí, že ministerstvo i žalovaná se touto otázkou explicitně zabývaly, přičemž vyšly primárně z evidencí veřejné správy a nezjistily, že by v případě žalobce existovaly takové okolnosti, na základě kterých by zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty mohlo být z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života nepřiměřené. Není tedy pravdou, že by se správní orgány této otázky vůbec nevěnovaly. Žalobce navíc v průběhu správního řízení a ani v žalobě neuvedl žádná konkrétní tvrzení, na základě kterých by bylo možné dojít k opačnému závěru. Omezil se výhradně na obecná tvrzení ohledně délky pobytu a existence rodinných a sociálních vazeb, avšak tato svá tvrzení nikterak nekonkretizoval ani nedoložil. Je na místě připomenout, že v posuzované věci jde o řízení zahájené na žádost a v takovém případě nelze po správních orgánech požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledávaly všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. To platí i tehdy, pokud jde o tvrzenou nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, jestliže cizinec takové skutečnosti neoznačí či nejsou součástí správního spisu nebo nejsou správním orgánům známy z jejich vlastní úřední činnosti. Podle § 174a odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců byl navíc žalobce povinen v rámci předcházejícího řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Bylo tedy primárně na žalobci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil konkrétní okolnosti, z nichž by vyplývalo, že v jeho případě by nevyhovění žádosti bylo z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života nepřiměřené, a aby případně označil důkazy na podporu těchto tvrzení (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 6. 2018, č. j. 3 Azs 133/2017-27). Žalobní námitka není důvodná.

Závěr a náklady řízení

28. S ohledem na shora uvedené závěry soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaná s ohledem na konkrétní okolnosti případu znovu posoudí, zda jednání žalobce skutečně představuje závažnou překážku dalšího pobytu žalobce na území a prodloužení platnosti jeho zaměstnanecké karty. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
29. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 9 800 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a nákladů na zastoupení advokátem ve výši 6 800 Kč. Náklady zastoupení tvoří odměna advokáta za dva úkony právní služby ve výši 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby včetně návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a dvě paušální náhrady hotových výdajů ve výši 600 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Za podání ze dne 8. 10. 2021 a 28. 10. 2021 soud žalobci náhradu nepřiznal, neboť z hlediska argumentace do sporu nevnesla nic nového. Jelikož současný zástupce žalobce, jenž oba shora uvedené úkony uskutečnil, není plátcem DPH, nenáleží žalobci náhrada této daně. Náhradu nákladů řízení uložil soud žalované zaplatit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.)

k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. listopadu 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu